

УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Каламбета Сергія Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України, статті 2 Закону України „Про правовий режим майна у Збройних Силах України“, статті 4¹ Закону України „Про передачу об’єктів права державної та комунальної власності“, абзацу четвертого пункту 1, пункту 9 статті 12 Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“

м. К и ї в
9 червня 2022 року
№ 68-2(I)/2022

Справа № 3-215/2021(444/21)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуючого, доповідача,
Грищук Оксани Вікторівни,
Кривенка Віктора Васильовича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Каламбета Сергія Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України, статті 2 Закону України „Про правовий режим майна у Збройних Силах України“ від 21 вересня 1999 року № 1075–XIV (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 48, ст. 407) зі змінами, статті 4¹ Закону України „Про передачу об’єктів права державної та комунальної власності“ від 3 березня

1998 року № 147/98–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 34, ст. 228) зі змінами, абзацу четвертого пункту 1, пункту 9 статті 12 Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 15, ст. 190) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Каламбет С.Г. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення:

– пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс), у якому визначено, які справи суд може визнати малозначними;

– статті 2 Закону України „Про правовий режим майна у Збройних Силах України“ від 21 вересня 1999 року № 1075–ХІV зі змінами (далі – Закон № 1075), якими визначено органи, які здійснюють управління військовим майном;

– статті 4¹ Закону України „Про передачу об’єктів права державної та комунальної власності“ від 3 березня 1998 року № 147/98–ВР зі змінами (далі – Закон № 147/98), у яких встановлено особливості передачі об’єктів житлового фонду, гуртожитків та інших об’єктів соціальної інфраструктури;

– абзацу четвертого пункту 1, пункту 9 статті 12 Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 2011), які регламентують умови та порядок забезпечення військовослужбовців та членів їхніх сімей жилими приміщеннями.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що автора клопотання у вересні 2004 року звільнено з військової служби в запас за станом здоров'я. Під час проходження військової служби у 2003 році Каламбету С.Г. було надано квартиру у військовому містечку та знято його з обліку осіб, що потребують поліпшення житлових умов.

Після звільнення з військової служби Каламбет С.Г. звернувся до командування військової частини, у якій проходив військову службу, і заявив про бажання відселитися з військового містечка до міста Бровари Київської області. Таке звернення автор клопотання аргументував тим, що частиною першою статті 8¹ Закону № 2011 передбачено, що військовослужбовці при звільненні з військової служби мають право на вибір місця проживання в будь-якому населеному пункті України.

Каламбету С.Г. у 2006 році стало відомо, що він не перебуває на квартирному обліку в місті Бровари, оскільки Київське квартирно-експлуатаційне управління Міністерства оборони України відомості про нього не передало до виконавчого комітету міста Бровари Київської області.

Броварський міський виконавчий комітет відмовив Каламбету С.Г. у забезпеченні його відселення з військового містечка, оскільки відповідно до абзацу четвертого пункту 1 статті 12 Закону № 2011 жилі приміщення надаються військовослужбовцям та членам їх сімей лише один раз протягом усього часу проходження військової служби.

За наказом Міністерства оборони України у 2018 році в комунальну власність Дівичківської сільської ради Переяслав-Хмельницького району Київської області передано шість багатоквартирних будинків військової частини, в одному з яких проживав Каламбет С.Г. Дівичківська сільська рада дала згоду на прийняття у власність вказаного майна, і земельну ділянку під цими будинками включено до меж села. Каламбет С.Г., вважаючи, що зазначені рішення є такими, що порушують його право на соціальний захист в частині вільного вибору місця проживання, звернувся з позовом до суду.

Рішенням Переяслав-Хмельницького міськрайонного суду Київської області від 8 вересня 2020 року позов Каламбета С.Г. до Міністерства оборони України та Дівичківської сільської ради Переяслав-Хмельницького району Київської області про визнання незаконним передання фондів військового містечка в комунальну власність задоволено.

Київський апеляційний суд постановою від 14 липня 2021 року скасував рішення Переяслав-Хмельницького міськрайонного суду Київської області від 8 вересня 2020 року.

Верховний Суд у складі Касаційного цивільного суду ухвалою від 7 вересня 2021 року відмовив Каламбету С.Г. у відкритті касаційного провадження, зазначивши, що його справа є справою незначної складності та не підлягає касаційному оскарженню.

Каламбет С.Г. стверджує, що оспорювані положення Кодексу, Закону № 1075, Закону № 147/98, Закону № 2011, застосовані судами в його справі, суперечать частині першій статті 3, статті 21, частині другій статті 22, частині першій статті 50, частині другій статті 55, частині першій статті 64 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування

тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

У конституційній скарзі Каламбет С.Г. просить перевірити на відповідність Конституції України (конституційність), зокрема, положення частини третьої статті 2 Закону № 1075, які не були застосовані в остаточному судовому рішенні в його справі, а отже, не можуть бути предметом конституційного контролю.

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що в ній не конкретизовано, які положення законів України належить перевірити на відповідність Конституції України, оскільки йдеться то про положення абзацу четвертого пункту 1 статті 12 Закону № 2011, то лише про друге речення цього абзацу, то про положення статті 2 Закону № 1075, то лише про частину першу вказаної статті.

Автор клопотання вважає, що внаслідок визнання Верховним Судом його справи малозначною порушено його конституційне право на судовий захист.

Відсутність законодавчо встановленого права на касаційне оскарження судового рішення не свідчить про порушення права на судовий захист, оскільки Конституцією України (пункт 8 частини другої статті 129) гарантовано забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення.

Конституційний Суд України у Висновку від 20 січня 2016 року № 1-в/2016 зазначив, що „особі має бути гарантовано право на перегляд її справи судом апеляційної інстанції. Після апеляційного розгляду справи сторони судового процесу можуть бути наділені правом оскаржити судові рішення першої та апеляційної інстанцій до суду касаційної інстанції у випадках, визначених

законом, що сприятиме забезпеченню реалізації принципу верховенства права“ (абзац другий підпункту 3.6.3 підпункту 3.6 пункту 3 мотивувальної частини).

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності оспорюваних положень Закону № 1075, Закону № 147/98, Закону № 2011, автор клопотання фактично висловив незгоду з остаточним судовим рішенням, ухваленим у його справі, зазначивши, що „висновки суду апеляційної інстанції ґрунтувалися на положеннях законів, які не визначають статус і права осіб, що проживають у віддалених військових містечках“.

Також аргументація автора клопотання зводиться до висловлення незгоди із законодавчим регулюванням питання надання житла звільненим у запас військовослужбовцям, які не перебувають на квартирному обліку, зокрема, з метою відселення їх із віддалених військових містечок.

Таким чином, Каламбет С.Г. не дотримав вимог пунктів 5, 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Каламбета Сергія Григоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини шостої статті 19 Цивільного процесуального кодексу України, статті 2 Закону України „Про правовий режим майна у Збройних Силах України“ від 21 вересня

1999 року № 1075–XIV зі змінами, статті 4¹ Закону України „Про передачу об’єктів права державної та комунальної власності“ від 3 березня 1998 року № 147/98–ВР зі змінами, абзацу четвертого пункту 1, пункту 9 статті 12 Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–XII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**